

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie dotyczącej sędziego Sądu Okręgowego w K. M.F., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 9 marca 2023 r. wniosku obrońcy obwinionego adw. M.G. z 12 września 2022 roku w przedmiocie wyłączenia od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZZ 3/22 SSN Wiesława Kozielewicza oraz osób powołanych do Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3)

na podst. art. 42 § 1 k.p.k. i art. 41 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej p.u.s.p.)

1. nie uwzględnić wniosku sformułowanego w pkt I.1., tj. o wyłączenie SSN Wiesława Kozielewicza od udziału w sprawie o sygn. akt II ZZ 3/22;

2. wniosek obrońcy sędziego Sądu Okręgowego w K. M.F. o wyłączenie: SSN Małgorzaty Manowskiej, SSN Jacka Greli, SSN Beaty Janiszewskiej, SSN Jacka Widły, SSN Mariusza Łodki, SSN Marcina Krajewskiego, SSN Kamila Zaradkiewicza, SSN Marcina Łochowskiego, SSN Tomasza Szanciły, SSN Joanny Misztal-Koneckiej, SSN Marka Motuka, SSN Marka Siwka, SSN Antoniego Bojańczyka, SSN Igora Zgolińskiego, SSN Leszka Bieleckiego, SSN Janusza Niczyporuka, SSN Mirosława Sadowskiego, SSN Marka Dobrowolskiego, SSN Krzysztofa Wiaka, SSN Ewy Stefańskiej, SSN Marii Szczepaniec, SSN Grzegorza Żmija, SSN Joanny Lemańskiej, SSN Pawła Czubika, SSN Aleksandra Stępkowskiego, SSN Pawła

Księżaka, SSN Tomasza Demendeckiego, SSN Oktawiana Nawrota, SSN Leszka Boska, SSN Adama Redzika, SSN Jan Majchrowskiego, SSN Jarosława Sobutki, SSN Ryszarda Witkowskiego, SSN Małgorzaty Bednarek, SSN Adama Rocha, SSN Tomasza Przesławskiego, SSN Elżbiety Karskiej, SSN Mariusza Załuckiego, SSN Krzysztofa Wesołowskiego, SSN Macieja Kowalskiego, SSN Pawła Kołodziejskiego, SSN Pawła Wojciechowskiego i SSN Zbigniewa Kapińskiego, sformułowany w punkcie I.2., pozostawić bez rozpoznania;

3. wniosek obrońcy sędziego Sądu Okręgowego w K. M.F. o wyłączenie: SSN Małgorzaty Manowskiej, SSN Jacka Greli, SSN Beaty Janiszewskiej, SSN Jacka Widły, SSN Mariusza Łodki, SSN Marcina Krajewskiego, SSN Kamila Zaradkiewicza, SSN Marcina Łochowskiego, SSN Tomasza Szanciły, SSN Joanny Misztal-Koneckiej, SSN Marka Motuka, SSN Marka Siwka, SSN Antoniego Bojańczyka, SSN Igora Zgolińskiego, SSN Leszka Bieleckiego, SSN Janusza Niczyporka, SSN Mirosława Sadowskiego, SSN Marka Dobrowolskiego, SSN Krzysztofa Wiaka, SSN Ewy Stefańskiej, SSN Marii Szczepaniec, SSN Grzegorza Żmija, SSN Joanny Lemańskiej, SSN Pawła Czubika, SSN Aleksandra Stępkowskiego, SSN Pawła Księżaka, SSN Tomasza Demendeckiego, SSN Oktawiana Nawrota, SSN Leszka Boska, SSN Adama Redzika, SSN Jan Majchrowskiego, SSN Jarosława Sobutki, SSN Ryszarda Witkowskiego, SSN Małgorzaty Bednarek, SSN Adama Rocha, SSN Tomasza Przesławskiego, SSN Elżbiety Karskiej, SSN Mariusza Załuckiego, SSN Krzysztofa Wesołowskiego, SSN Macieja Kowalskiego, SSN Pawła Kołodziejskiego, SSN Pawła Wojciechowskiego i SSN Zbigniewa Kapińskiego od udziału w sprawie o sygn. akt II ZZ 3/22, sformułowany w punkcie I.3., pozostawić bez rozpoznania;

4. wnioski obrońcy sędziego Sądu Okręgowego w K. M.F. sformułowane w pkt. II, III-VI i VII pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Obrońca sędziego Sądu Okręgowego w K. M.F. adw. M. G. wniosł w dniu 12 września 2022 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) o wyłączenie:

1. sędziego Sądu Najwyższego Wiesława Kozielewicza przydzielonego do rozpoznania sprawy obwinionego, prowadzonej pod sygnaturą II ZZ 3/22 - od rozpoznania tej sprawy;

2. „Małgorzaty Manowskiej, Jacka Greli, Beaty Janiszewskiej, Jacka Widły, Mariusza Łódki, Marcina Krajewskiego, Kamila Zaradkiewicza, Marcina Łochowskiego, Tomasza Szanciły, Joanny Misztal-Koneckiej, Marka Motuka, Marka Siwka, Antoniego Bojańczyka, Igora Zgolińskiego, Leszka Bieleckiego, Janusza Niczyporuka, Mirosława Sadowskiego, Marka Dobrowolskiego, Krzysztofa Wiaka, Ewy Stefańskiej, Marii Szczepaniec, Grzegorza Żmija, Joanny Lemańskiej, Pawła Czubika, Aleksandra Stępkowskiego, Pawła Księżaka, Tomasza Demendeckiego, Oktawiana Nawrota, Leszka Boska, Adama Redzika, Jan Majchrowskiego, Jarosława Sobutki, Ryszarda Witkowskiego, Małgorzaty Bednarek, Adama Rocha, Tomasza Przesławskiego, Elżbiety Karskiej, Mariusza Załuckiego, Krzysztofa Wesołowskiego, Macieja Kowalskiego, Pawła Kołodziejewskiego, Pawła Wojciechowskiego, Zbigniewa Kapińskiego”, to jest osób powołanych do Sądu Najwyższego na wniosek nowej Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) (NeoKRS), której pozycja ustrojowa, sposób ukonstytuowania, skład oraz funkcjonowanie przesądzają o tym, że nie jest to organ niezależny od władzy ustawodawczej i wykonawczej przy wykonywaniu zadań powierzonych Krajowej Radzie Sądownictwa na mocy art. 186 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i polegających na staniu na straży niezależności sądownictwa i niezawisłości sędziów, co skutkuje wadliwością powołania na sędziego SN w myśl art. 179 Konstytucji i w konsekwencji brakiem statusu sędziego SN - od rozpoznania wniosku, o którym mowa w pkt 1 powyżej;

3. osób, o których mowa w pkt 2 powyżej, w przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w pkt 1 powyżej - od rozpoznania sprawy, o której mowa w tym punkcie.

Autor wniosku w punkcie II wywiedzionego pisma wniósł jednocześnie o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków K. L., I. B., D. P. - na okoliczność „faktu, że w gronie sędziów Sądu Okręgowego w K. informacja o dacie posiedzenia w sprawie Obwinionego była znana jeszcze przed formalnym wyznaczeniem tego posiedzenia, a także że kierownictwo Sądu Okręgowego w K. działało w taki sposób, jakby znało kierunek mającego dopiero zapaść w sprawie obwinionego rozstrzygnięcia”.

W punkcie III wywiedzionego pisma obrońca obwinionego wniósł następnie o nieprzekazywanie wniosku o wyłączenie Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (na podstawie art. 26 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym) z uwagi na postanowienie wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-204/21 R (Komisja Europejska przeciwko Polsce) z dnia 14 lipca 2021 r. o zastosowaniu środków tymczasowych, w którym Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) nakazał zawieszenie stosowania przepisów przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych rozpoznawanie zarzutów braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu. Ponadto, jak wynika z wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz) z dnia 8 listopada 2021 r. w sprawie Dolińska- Ficek i Ozimek przeciwko Polsce (skargi nr 49868/19 i 5751 1/19), osoby powołane do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, w związku z istotnymi wadami procedury powołania, nie zapewniają gwarancji „niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą”.

W punkcie IV obrońca obwinionego wniósł o nieprzekazywanie wniosku do rozpoznania składowi sędziowskiemu z udziałem innych osób powołanych przez Prezydenta RP na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek NeoKRS, mając na względzie pkt 5 uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Karnej z dnia 2 czerwca 2022 r. sygn. akt I KZP 2/22, który stwierdza, że „wniosek o wyłączenie osoby powołanej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., nie może być rozpoznawany przez sąd mający w swoim składzie takiego sędziego; w przeciwnym razie dojdzie do sytuacji objętej zakazem *nenio iudex in causa sua*”.

W punkcie V obrońca wniósł o przekazanie wniosku do rozpoznania przez „właściwy sąd, tj. przez skład Sądu Najwyższego, w którym „nie będą orzekały osoby, co do których istnieją uzasadnione wątpliwości dotyczące ich obiektywizmu w sprawie, tj. stosunku do osób niebędących, a mieniących się sędziami Sądu Najwyższego, ani też osoby, co do których istnieją uzasadnione wątpliwości co do ich statusu jako sędziów Sądu Najwyższego, to jest do rozpoznania przez skład orzekający wyłącznie z udziałem prawidłowo powołanych sędziów Sądu Najwyższego, którzy zostali powołani na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego przez Prezydenta RP na wniosek prawidłowo ukonstytuowanej Krajowej Rady Sądownictwa (a nie przez NeoKRS)”.

W punkcie VI obrońca obwinionego wniósł o niezwłoczne jego poinformowanie (w drodze pisemnej lub elektronicznej) o imionach i nazwiskach członków składu wyznaczonego do rozpoznania niniejszego wniosku, w celu umożliwienia mu złożenia ewentualnego wniosku o wyłączenie, tj. realizacji jednego z podstawowych praw procesowych.

W punkcie VII obrońca wniósł o rozważenie zwrócenia się z następującym pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, „gdyż dokonanie prawidłowej i wiążącej wykładni przepisów prawa materialnego Unii Europejskiej jest niezbędne do wydania rozstrzygnięcia w sprawie wywołanej wnioskiem”:

a) czy art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej należy rozumieć w ten sposób, że sprzeciwia się on zmienionym przepisom prawa krajowego, które:

- „uznają za niedopuszczalne ustalanie lub ocenę przez sąd ostatniej instancji tego państwa lub inny uprawniony organ władzy sądowej zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, a tym samym wyłączają spod jakiegokolwiek kontroli sądowej umocowanie osoby sprawującej wymiar sprawiedliwości w państwie członkowskim;

- uznają za niedopuszczalne ustalanie lub ocenę, o których mowa powyżej, w sytuacji, w której zmiany prawa krajowego mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niepodatności sędziów powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie uchwał Krajowej Rady

Sądownictwa na czynniki zewnętrzne, w szczególności na bezpośrednie lub pośrednie wpływy władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz co do ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów i prowadzić w ten sposób do braku widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności tych sędziów, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-824/18, A.B. i in. przeciwko KRS);

- uznają za niedopuszczalną możliwość badania lub oceny wyłącznie okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego sądu ostatniej instancji państwa członkowskiego i wyłączają możliwość, że same okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego sądu ostatniej instancji tego państwa członkowskiego mogłyby stanowić jedyną podstawę do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności;

- wyłączają możliwość, o której mowa powyżej, w sytuacji, w której zmiany prawa krajowego mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niepodatności sędziów powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie uchwał Krajowej Rady Sądownictwa na czynniki zewnętrzne, w szczególności na bezpośrednie lub pośrednie wpływy władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz co do ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów i prowadzić w ten sposób do braku widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności tych sędziów, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-824/18, A.B. i in. przeciwko KRS);

- dopuszczają udział osób powołanych w wadliwej i kwestionowanej procedurze nominacyjnej na urząd sędziowski, prowadzonej przez organ niespełniający standardów niezależności i bezstronności, w dokonywaniu sądowej oceny wniosków zmierzających do wyłączenia sędziego sądu ostatniej instancji państwa członkowskiego, który został powołany w tej lub w takiej samej wadliwej i kwestionowanej procedurze nominacyjnej, jeżeli wniosek zmierzający do

wyłaczenia takiego sędziego oparty jest wyłącznie lub chociażby częściowo na zarzucie wadliwego powołania na urząd sędziowski w związku z wadliwością procedury nominacyjnej;

- dopuszczają do orzekania w przedmiocie wniosków zmierzających do wyłączenia sędziów, opartych wyłącznie lub częściowo na podstawie wadliwego ich powołania w procedurze prowadzonej przez Krajową Radę Sądownictwa i okoliczności towarzyszących takiemu powołaniu, osób, które zostały powołane przez tak samo ukształtowaną Krajową Radę Sądownictwa w tak samo ukształtowanej procedurze nominacyjnej, a ich powołanie nastąpiło na podstawie przepisów prawa krajowego, które to przepisy mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niepodatności sędziów powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie uchwał Krajowej Rady Sądownictwa na czynniki zewnętrzne, w szczególności na bezpośrednie lub pośrednie wpływy władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz co do ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów i prowadzić w ten sposób do braku widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności tych sędziów, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-824/18, A.B. i in. przeciwko KRS);

- dopuszczają do orzekania w sprawach dyscyplinarnych i immunitetowych sędziów organ, którego choćby tymczasowy skład został wyznaczony, bez odniesienia do jakichkolwiek kryteriów i przesłanek wyboru, przez osobę sprawującą wymiar sprawiedliwości i mianowaną na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, której to nominacja na urząd sędziowski nastąpiła w wyniku przeprowadzenia procedury przez organ niecechujący się niezależnością i bezstronnością, na obsadę którego decydujący wpływ miała władza ustawodawcza i większość parlamentarna, na podstawie przepisów krajowych, które to przepisy mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niepodatności sędziów powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie uchwał Krajowej Rady Sądownictwa na czynniki zewnętrzne, w szczególności na bezpośrednie lub pośrednie wpływy władzy ustawodawczej i

wykonawczej, oraz co do ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów i prowadzić w ten sposób do braku widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności tych sędziów, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-824/18, A.B. i in. przeciwko KRS);

- dopuszczają orzekania w sprawach dyscyplinarnych i immunitetowych sędziów organ, którego skład został wyznaczony, bez odniesienia jakichkolwiek kryteriów i przesłanek wyboru, przez przedstawiciela władzy wykonawczej, a w jego składzie zasiadają osoby powołane na urząd sędziowski w wyniku przeprowadzenia procedury przez organ niecechujący się niezależnością i bezstronnością, na obsadę którego decydujący wpływ miała władza ustawodawcza i większość parlamentarna, na podstawie przepisów krajowych, które to przepisy mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niepodatności sędziów powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie uchwał Krajowej Rady Sądownictwa na czynniki zewnętrzne, w szczególności na bezpośrednie lub pośrednie wpływy władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz co do ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów i prowadzić w ten sposób do braku widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności tych sędziów, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C- 824/18, A.B. i in. przeciwko KRS)?”

b) w razie odpowiedzi pozytywnej na którąkolwiek część powyższego pytania i tym samym potwierdzenia naruszenia przez państwo członkowskie art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona od sądu ostatniej instancji lub innego uprawnionego organu władzy sądowej państwa członkowskiego odstąpienia od stosowania wspomnianych przepisów krajowych oraz przeprowadzenia pełnej kontroli sądowej z pominięciem ograniczeń, wynikających z przywołanych przepisów prawa krajowego?

Jednocześnie obrońca obwinionego wniósł o zwrócenie się przez Sąd Najwyższy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o zastosowanie trybu przyspieszonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy sędziego Sądu Okręgowego w K. M.F. w zasadniczej części należało pozostawić bez rozpoznania.

Przechodząc w pierwszej kolejności do oceny wniosku obrońcy o wyłączenie od udziału w sprawie o sygn. akt II ZZ 3/22 sędziego SSN Wiesława Kozielewicza wskazać należy, iż powyższy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Analiza argumentacji powołanej przez wnioskodawcę w zakresie punktu pierwszego wywiedzionego wniosku wskazuje, iż obrońca sędziego przyczyn uzasadniających zastosowanie instytucji określonej w art. 41 § 1 k.p.k. upatruje w okoliczności, iż sędzia Sądu Najwyższego SSN Wiesław Kozielewicz orzeka w składach kolegialnych wraz z osobami powołanymi na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.). W ocenie autora wniosku powyższe zachowanie świadczy bowiem o „działaniu z pełną świadomością negatywnych konsekwencji dla stron związanych z udziałem w składzie orzekającym osób powołanych na wniosek NeoKRS”, co tym samym podaje w wątpliwość możliwość ich bezstronnego orzekania w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZZ 3/22. Jako wspierający zasadność wyrażonych obaw co do stronnictwa sędziego wskazano nadto fakt, że SSN Wiesław Kozielewicz złożył zdania odrębne od Uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społeczny z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA 1-4110-1/20. Brak gwarancji bezstronności ze strony SSN Wiesława Kozielewicza wnioskodawca wywodził jednocześnie z treści wypowiedzi medialnej sędziego, tj. wywiadu udzielonego dla portalu R. w dniu [...] 2022 oraz opisaną we wniosku sytuację z dnia 18 sierpnia 2022 r.

Autor wniosku, prócz stwierdzenia faktu uczestnictwa wskazywanego we wniosku sędziego w składach kolegialnych wraz z osobami powołanymi na urząd

sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw oraz złożenia przez sędziego zdania odrębnego do wskazywanej przez wnioskującego uchwały i lakonicznego wyrażenia negatywnej o powyższych okolicznościach oceny, nie powołał w swojej argumentacji jakichkolwiek skonkretyzowanych okoliczności, które pozwoliłyby w sposób uprawniony twierdzić, że zachodzą okoliczności mogące wywołać uzasadnione wątpliwości co do bezstronności SSN Wiesława Kozielewicza. Wnioskodawca ograniczył bowiem uzasadnienie formułowanego żądania jedynie do wyrażenia subiektywnych ocen, przedstawiając niepopartą rzeczowym uzasadnieniem hipotezę, która nie pozwala na powzięcie uzasadnionej i realnej wątpliwości co do bezstronności wskazywanego sędziego. Zaprezentowana przez autora wniosku argumentacja dotycząca przebiegu zdarzenia z 18 sierpnia - jako niezawierająca nie tyle sprecyzowanych, co zasadniczo jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podawać w wątpliwość jego stronniczość - również nie spełnia wymogów wskazywanych przez ustawodawcę w art. 41 k.p.k., mającego odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie na gruncie art. 128 p.u.s.p. Podkreślić w tym miejscu należy, iż wątpliwość, o której traktuje uprzednio wspomniany przepis, nie może stanowić jedynie subiektywnego przekonania określonej osoby, lecz winna być konkretna, realna, obiektywna i poddająca się zewnętrznej weryfikacji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2012 r., III KK 214/11, OSNKW 2012/4/4).

Tym samym - wobec niezasadności wniosku formułowanego w punkcie I.1. - wniosek z punktu II, dotyczący żądania dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków, należało uznać za bezprzedmiotowe. Z zaprezentowanej przez wnioskodawcę argumentacji w tym zakresie nie sposób bowiem powziąć jakiegokolwiek wątpliwości co do bezstronności SSN Wiesława Kozielewicza.

Żądanie zawarte w punkcie I.3. wywiedzionego pisma jest natomiast bezprzedmiotowe już z tej przyczyny, iż wnioskodawca przyjął warunkowy charakter wniosku. Obrońca sędziego wskazał bowiem, że wnosi o wyłączenie osób wskazanych w punkcie drugim o wyłączenie od rozpoznania sprawy prowadzonej pod sygn. akt II ZZ 3/22 „w przypadku uwzględnienia wniosku, o

którym mowa w pkt 1". Z uwagi jednak na konstrukcyjną wadliwość powyższego postulatu przypomnienia wymaga, iż uregulowania Kodeksu postępowania karnego nie przewidują wyłączenia sędziego *in abstracto*, gdyż zastosowanie powyższej instytucji dopuszczalne jest w odniesieniu do konkretnej osoby, która została wyznaczona do składu orzekającego w danej sprawie, a nie sędziego mogącego jedynie teoretycznie, w przyszłości zostać wyznaczonym do jej rozpoznania (zob. aktualne na gruncie postępowania dyscyplinarnego sędziów rozważania zawarte w postanowieniach Sądu Najwyższego z: 14 grudnia 2016 r., III KO 99/16, jak również postanowienia Sądu Najwyższego z: 25 stycznia 2012 r., SNO 49/11, Lex 1215806; 10 października 2014 r., SNO 51/14, Lex 1511819).

Tożsamą uwagę poczynić należy w kontekście żądania obrońcy w przedmiocie wyłączenia od rozpoznania przedmiotowego wniosku osób powołanych do Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (pkt I.2 wniosku). W tym zakresie podkreślenia nadto wymaga, iż "sprawą" w rozumieniu art. 40 i art. 41 k.p.k. jest „postępowanie zmierzające do rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2012 r., III KO 34/12, Lex nr 1212385), a zatem - w rozważanym przypadku – przedmiotem postępowania jest rozpoznanie zażaleń obrońców obwinionego na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2021 r. w przedmiocie zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych. Zarejestrowanej pod sygn. akt II ZZ 3/22. W judykaturze ugruntowany jest natomiast pogląd, iż sędzia objęty wnioskiem o wyłączenie, który nie został wyznaczony do rozpoznania danej sprawy, może tym samym rozpoznać ten wniosek, gdyż „wniosek o wyłączenie od udziału w sprawie bezpośrednio go nie dotyczy” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2012 r., III KO 34/12, Lex nr 1212385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2010 r., WD 3/10, OSNwSK 2010/1/355). Precyzyjne wskazanie w punkcie drugim analizowanego wniosku czterdziestu trzech sędziów Sądu Najwyższego, niewyznaczonych do składu kolegiального w sprawie o sygn. akt II ZZ 6/22 (w tym wśród nich J.M., który obecnie nie jest sędzią SN), nie mogło zatem skutkować ich wyłączeniem od rozpoznania analizowanego wniosku.

Mając na względzie uprzednie rozważania, wnioski obrońcy sformułowane w punkcie IV i V należało rozstrzygnąć w ten sam sposób.

Jednocześnie, w kontekście postulatu obrońcy o „nieprzekazywanie przedmiotowego wniosku” Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (pkt III), należy sprecyzować, iż o powyższym Sąd Najwyższy zdecydował nie tyle z uwagi na powołaną przez wnioskodawcę argumentację, co z uwagi na zasadniczą podstawę wniosku o wyłączenie, opartą na zarzucie braku bezstronności, a nie niezawisłości, o której mowa w powoływanym przez wnioskodawcę art. 29 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym oraz uprzednio wspomnianą abstrakcyjność wniosków o wyłączenie.

Lektura punktu szóstego wywiedzionego wniosku, stanowiącego niejako żądanie „następcze”, wskazuje tym samym, że wniosek i w tym zakresie należy pozostawić bez rozpoznania. Trafność powyższego założenia wspiera nadto rozwiązanie przyjęte w art. 29 § 8 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustanawiające obowiązek zawiadomienia uprawnionego o składzie rozpoznającym sprawę, a zatem jedynie w przypadku wyznaczenia obsady orzeczniczej w postępowaniu rozstrzygającym o przedmiocie postępowania, a nie do rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego, mającej charakter „wpadkowy”.

W kontekście formułowanego przez wnioskującego postulatu rozważenia zwrócenia się z pytaniami prejudycjalnymi do TSUE wskazać należy, iż Sąd Najwyższy nie podziela zapatrywań obrońcy i nie znajduje jakichkolwiek podstaw do przychylenia się do twierdzeń obrońcy zawartych w części motywacyjnej wywiedzionego wniosku. Poczynić nadto należy w tym miejscu uwagę, iż możliwość wystąpienia do TSUE z pytaniem prejudycjalnym aktualizuje się w toku postępowania głównego, a nie postępowania o charakterze incydentalnym.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej rozstrzygnięcia.

